Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. gegužės 16 d.*

„Ekonominė ir pinigų politika — Rizikos ribojimu pagrįsta kredito įstaigų priežiūra — Reglamento (ES) Nr. 1024/2013 6 straipsnio 4 dalis — Reglamento (ES) Nr. 468/2014 70 straipsnio 1 dalis — Bendras priežiūros mechanizmas — ECB įgaliojimai — Nacionalinių valdžios institucijų atliekamas decentralizuotas įgyvendinimas — Kredito įstaigos svarbos vertinimas — Tiesioginės ECB priežiūros būtinybė“

Byloje T-122/15

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, įsteigtas Karlsrūjėje (Vokietija), iš pradžių atstovaujamas advokatų A. Glos, K. Lackhoff ir M. Benzing, vėliau A. Glos ir M. Benzing,

ieškovas,

prieš

Europos Centrinį Banką (ECB), iš pradžių atstovaujamą E. Koupepidou, R. Bax ir A. Riso, vėliau E. Koupepidou ir M. Bax, padedamų advokato H.-G. Kamann,

atsakovą,

palaikomą

Europos Komisijos, atstovaujamos W. Mölls ir K.-P. Wojcik,

įstojusios į bylą šalies,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2015 m. sausio 5 d. ECB sprendimą ECB/SSM/15/1, priimtą taikant 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo ECB pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013, p. 63), 6 straipsnio 4 dalį ir 24 straipsnio 7 dalį; šiuo sprendimu ECB atsisakė pripažinti ieškovą mažiau svarbiu subjektu, kaip tai suprantama pagal to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalį,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Prek (pranešėjas), teisėjai I. Labucka, J. Schwarcz, V. Kreuschitz ir F. Schalin,

posėdžio sekretorė S. Bukšek Tomac, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. rugsėjo 28 d. posėdžiui,

* * Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

I. **Ginčo aplinkybės**

1 Ieškovas *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank* yra Badeno-Viurtembergo žemės (Vokietija) investicinis ir plėtros bankas (*Förderbank*). Jis yra viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo, įsteigtas pagal Įstatymo dėl Badeno-Viurtembergo žemės regioninio kredito banko 1 straipsnio 1 dalį, o Badeno-Viurtembergo žemė yra vienintelė dalininkė.

2 2014 m. birželio 25 d. Europos Centrinis Bankas (ECB) informavo ieškovą iš esmės apie tai, kad dėl svarbos jis priskirtinas tik jo priežiūrai, bet ne pasidalijamai priežiūrai pagal Bendrą priežiūros mechanizmą (BPM), taikant 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo ECB pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013, p. 63; toliau – pagrindinis reglamentas), 6 straipsnio 4 dalį ir paprašė pateikti savo pastabas.

3 2014 m. liepos 10 d. ieškovas užginčijo šią analizę ir nurodė, be kita ko, kad yra ypatingų aplinkybių, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį ir 2014 m. balandžio 16 d. ECB reglamento (ES) Nr. 468/2014, kuriuo sukuriama ECB, nacionalinių kompetentingų institucijų ir nacionalinių paskirtųjų institucijų bendradarbiavimo BPM struktūra (OL L 141, 2014, p. 1; toliau – BPM pagrindų reglamentas), 70 ir 71 straipsnius.

4 2014 m. rugsėjo 1 d. ECB priėmė sprendimą, kuriuo ieškovas pripažintas svarbiu subjektu, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį.

5 2014 m. spalio 6 d. ieškovas paprašė peržiūrėti šį sprendimą remiantis pagrindinio reglamento 24 straipsnio 1, 5 ir 6 dalimis, siejamomis su 2014 m. balandžio 14 d. ECB sprendimo dėl Administracinės peržiūros valdybos įsteigimo ir jos veiklos taisyklių (OL L 175, 2014, p. 47) 7 straipsniu. Administracinės peržiūros valdybos posėdis įvyko 2014 m. spalio 23 d.

6 2014 m. lapkričio 20 d. Administracinė peržiūros valdyba priėmė nuomonę, kad ECB sprendimas yra teisėtas.

7 2015 m. sausio 5 d. ECB priėmė Sprendimą ECB/SSM/15/1 (toliau – ginčijamas sprendimas), kuriuo buvo panaikintas ir pakeistas 2014 m. rugsėjo 1 d. sprendimas, tačiau paliktas vertinimas, kad ieškovas yra svarbus subjektas. ECB jame iš esmės nurodė:

— ieškovo kvalifikavimas kaip svarbaus subjekto neprieštaravo pagrindinio reglamento tikslams,

— subjekto rizikos profilis nebuvo svarbus klausimas jį kvalifikuojant ir BPM pagrindų reglamento 70 straipsnis negalėjo būti aiškinamas kaip apimantis kriterijus, kurie neturi pagrindo pagrindiniame reglamente,

— net darant prielaidą, kad ieškovo atveju buvo ypatingų aplinkybių, jis taip pat turi patikrinti, ar tokios aplinkybės pateisina ieškovo perkvalifikavimą į mažiau svarbų subjektą,

— taikant BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 2 dalį, ypatingų aplinkybių sąvoka turi būti aiškinama siaurai, todėl tik jei ECB tiesioginė priežiūra nebūtina, subjektas gali būti perkvalifikuotas iš „svarbaus“ į „mažiau svarbų“,

— atsižvelgimas į proporcingumo principą aiškinimo tikslais nereikalauja, kad jis patikrintų, ar pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje įtvirtintų kriterijų taikymas subjektui buvo proporcingas, o nagrinėjant, ar buvo „netinkama“ kvalifikuoti subjektą kaip svarbų, nebuvo siekta atlikti tokio proporcingumo nagrinėjimo,

— nacionalinių priežiūros struktūrų adekvatumas ir jų galimybė taikyti aukštus priežiūros standartus neleido daryti išvados apie netinkamą ECB tiesioginės rizikos ribojimu grindžiamos priežiūros įgyvendinimą, nes pagrindiniame reglamente tai nesiejama su nacionalinių priežiūros struktūrų ar nacionalinių priežiūros standartų neadekvatumo įrodymu.

II. **Procesas ir šalių reikalavimai**

8 2015 m. kovo 12 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovo ieškinį.

9 2015 m. liepos 23 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu prašymu Europos Komisija paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti ECB reikalavimų.

10 2015 m. rugpjūčio 27 d. sprendimu Bendrojo Teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas leido Komisijai įstoti į bylą palaikyti ECB reikalavimų.

11 2015 m. spalio 9 d. Komisija pateikė įstojimo į bylą paaiškinimų.

12 Atsižvelgdamas į ketvirtosios kolegijos siūlymą ir remdamasis Bendrojo Teismo procedūros reglamento 28 straipsniu Bendrasis Teismas nusprendė perduoti bylą nagrinėti išplėstinei kolegijai.

13 Remdamasis teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

14 Per 2016 m. rugsėjo 28 d. posėdį išklausytos šalių nuomonės žodžiu ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

15 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą ir palikti galioti pasekmes, susijusias su 2014 m. rugsėjo 1 d. sprendimo pakeitimu,

— priteisti iš ECB bylinėjimosi išlaidas.

16 ECB ir Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

III. **Dėl teisės**

17 Grįsdamas savo prašymą panaikinti ginčijamą sprendimą ieškovas nurodo penkis pagrindus, susijusius iš esmės, pirma, su pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalies ir BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio pažeidimu pasirenkant ECB taikytus kriterijus, antra, su akivaizdžiomis faktinių aplinkybių vertinimo klaidomis, trečia, su pareigos motyvuoti pažeidimu, ketvirta, su piktnaudžiavimu įgaliojimais dėl ECB diskrecijos įgyvendinimo nebuvimo ir, penkta, su ECB pareigos atsižvelgti į visas bylai reikšmingas aplinkybes pažeidimu.

A. **Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo ECB taikytais teisiškai klaidingais kriterijais**

18 Šiame pagrinde ieškovas iš esmės nurodo tris kaltinimus.

19 Pirmasis kaltinimas grindžiamas klaidingu sąlygos, susijusios su subjekto priskyrimo prie svarbių subjektų „tinkamumu“, esančios BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje, vertinimu. Savo antrajame kaltinime ieškovas teigia, kad ECB laikė tinkamu jo kvalifikavimą kaip svarbaus subjekto, neatsižvelgiant į ypatingų faktinių aplinkybių nagrinėjimą ir į pagrindinio reglamento tikslus ir principus. Pateikdamas trečiąjį kaltinimą ieškovas kaltina ECB padarius teisės klaidą aiškinant BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje esančią sąvoką „ypatingos aplinkybės“.

1. ***Reikšmingos pagrindinio reglamento ir BPM pagrindų reglamento nuostatos***

20 Pagrindinio reglamento 4 straipsnio „ECB pavesti uždaviniai“ 1 dalyje nurodyta, kad „pagal 6 straipsnį ECB <…> rizikos ribojimo principais pagrįstos priežiūros tikslais turi išimtinę kompetenciją visų dalyvaujančiose valstybėse narėse įsteigtų kredito įstaigų atžvilgiu vykdyti šiuos uždavinius“. Pateiktas devynių uždavinių sąrašas.

21 Pagrindinio reglamento 6 straipsnio „Bendradarbiavimas BPM“ 1 dalyje nurodyta, kad „ECB vykdo savo uždavinius bendrame priežiūros mechanizme, kurį sudaro ECB ir nacionalinės kompetentingos institucijos“, ir kad „ECB yra atsakingas už tai, kad BPM veiktų veiksmingai ir nuosekliai“. Šiame BPM iš pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4–6 dalių matyti skirstymas tarp „svarbių“ subjektų ir „mažiau svarbių“ subjektų rizikos ribojimu grindžiamos priežiūros, kiek tai susiję su septyniais iš devynių uždavinių, kurių sąrašas pateiktas minėto reglamento 4 straipsnio 1 dalyje.

22 Remiantis tuo darytina išvada, pirma, kad „svarbių“ subjektų rizikos ribojimu grindžiama priežiūra priskirtina tik ECB. Tai taikytina ir „mažiau svarbių“ subjektų rizikos ribojimu grindžiamai priežiūrai, kiek tai susiję su uždaviniais, nurodytais pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies a ir c punktuose.

23 Antra, kiek tai susiję su „mažiau svarbiais“ subjektais ir kalbant apie kitus uždavinius, nurodytus pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje, kartu skaitant minėto reglamento 6 straipsnio 5 ir 6 dalis matyti, kad jų įgyvendinimas patikėtas ECB prižiūrimoms nacionalinėms valdžioms institucijoms, kurios vykdo tiesioginę minėtų subjektų rizikos ribojimu grindžiamą priežiūrą. Iš tiesų pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 6 dalį, „nedarant poveikio šio straipsnio 5 daliai, nacionalinės kompetentingos institucijos vykdo ir yra atsakingos už <…> uždavinius ir už visų atitinkamų priežiūros sprendimų priėmimą šio straipsnio 4 dalies pirmoje pastraipoje nurodytų kredito įstaigų atžvilgiu, atsižvelgiant į šio straipsnio 7 dalyje nurodytą struktūrą ir laikantis toje dalyje nurodytų procedūrų“.

24 Vis dėlto šios tiesioginės rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros įgyvendinimą apibrėžia ECB, kuris, remiantis pagrindinio reglamento 6 straipsnio 5 dalies a ir b punktais, turi įgaliojimus, pirma, priimti minėtoms valdžios institucijoms „skirtus reglamentus, gaires arba bendro pobūdžio nurodymus, kuriais vadovaudamosi nacionalinės kompetentingos institucijos vykdo [minėto reglamento] 4 straipsnyje <…> apibrėžtus uždavinius“, ir, antra, perimti nacionalinės valdžios institucijos įgaliojimus „nuspr[endžiant] pa[čiam] tiesiogiai vykdyti visus atitinkamus įgaliojimus <…> vienos ar kelių kredito įstaigų atžvilgiu“.

25 Iš pagrindinio reglamento 6 straipsnio 7 dalies matyti, kad ECB turi įgaliojimus priimti gaires, pagal kurias parengiama praktinė bendradarbiavimo pagal BPM tvarka. Būtent tuo remdamasis ECB priėmė BPM pagrindų reglamentą.

26 Trečia, reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalies pirmoje pastraipoje kaip vaidmenų BPM padalijimo kriterijus nurodytas prižiūrimų subjektų svarba. Tuo remiantis daromas skirtumas tarp „mažiau svarbių“ ir „svarbių“ subjektų. Nurodyti trys kriterijai, t. y. dydis (pagrindinio

reglamento 6 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos i punktas), svarba Europos Sąjungos ar dalyvaujančios valstybės narės ekonomikai (pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos ii punktas) ir įstaigos tarpvalstybinės veiklos svarba (pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos iii punktas).

27 Šie kriterijai paaiškinti pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje, pagal kurią „kredito įstaiga, finansų kontroliuojančioji bendrovė arba mišrią veiklą vykdanti finansų kontroliuojančioji bendrovė nelaikomos mažiau svarbiomis, nebent tai pateisinama ypatingomis aplinkybėmis, kurios išdėstomos metodikoje, jei tenkinama bet kuri iš šių sąlygų“. Viena iš sąlygų, nurodytų to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalies antros pastraipos i punkte, yra ta, kad visa turto vertė turi būti didesnė nei 30 mlrd. EUR.

28 Galiausiai, ketvirta, iš pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalies antros pastraipos matyti, kad įstaiga gali nebūti kvalifikuojama kaip „svarbi“, jei yra „ypatingų aplinkybių“, kurias turi nustatyti ECB.

29 Šis „ypatingų aplinkybių“ paaiškinimas, leidžiantis netaikyti kredito įstaigos kvalifikavimo kaip „svarbios“, buvo pateiktas BPM pagrindų reglamento 70 ir 71 straipsniuose, kurių aiškinimas yra kvestionuojamas šiame pagrinde. Iš minėto reglamento 70 straipsnio 1 dalies matyti, kad tai „konkrečios ir faktinės aplinkybės, dėl kurių prižiūrimo subjekto priskyrimas [prie] svarbi[ų] tampa netinkamas, atsižvelgiant į [pagrindinio] reglamento tikslus ir principus, ir visų pirma poreikį užtikrinti nuoseklų aukštų priežiūros standartų taikymą“. To paties reglamento 70 straipsnio 2 dalyje pažymima, kad sąvoka „ypatingos aplinkybės“ aiškinama siaurai. Galiausiai BPM pagrindų reglamento 71 straipsnio 1 dalyje pabrėžiama būtinybė kiekvienu konkrečiu atveju ir konkrečiai kiekvieno atitinkamo prižiūrimo subjekto atžvilgiu išnagrinėti minėtas ypatingas aplinkybes.

2. *Ginčijamo sprendimo turinys*

30 Ginčijamame sprendime ECB nurodė, kad ieškovo turto vertė viršija 30 mlrd. EUR, ir atmetė ieškovo argumentus, kad, kiek tai su juo susiję, yra „ypatingų aplinkybių“, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį, pateisinančių, kad jis ir toliau būtų priskirtas Vokietijos valdžios institucijų vykdomai tiesioginei rizikos ribojimu pagrįstai priežiūrai.

31 Ginčijamame sprendime ECB nurodė, kad nebuvo įrodyta, jog jo vykdoma tiesioginė ieškovo priežiūra „prieštarauja pagrindinio reglamento tikslams“, todėl ji nėra netinkama, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį. Šiuo aspektu Administracinės peržiūros valdybos nuomonėje, kurios išplėtimas yra ginčijamas sprendimas, buvo, be kita ko, pažymėta, kad kriterijai, susiję su svarba ir nurodyti pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje, galėjo būti atmesti dėl „ypatingų aplinkybių“, tik jeigu jos lemia, kad pagrindinio reglamento tikslai ir, be kita ko, būtinybė užtikrinti nuoseklų aukštų rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartų taikymą būtų geriau užtikrinti taikant tiesioginę nacionalinių valdžios institucijų priežiūrą, o to ieškovas neįrodė.

32 Kalbant apie ieškovo pateiktus argumentus, iš esmės susijusius su rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros, kurią atlieka nacionalinės valdžios institucijos, pakankamumu, atsižvelgiant į jo ypač žemą rizikos profilį, pažymėtina, jog ECB iš esmės manė, kad tai neturi reikšmės, nes į įstaigos keliamos rizikos finansinės sistemos stabilumui ar jos kreditoriams nagrinėjimą nebuvo atsižvelgta subjekto kvalifikavimo etape. Jis taip pat manė neprivalantis atlikti įstaigos kvalifikavimo kaip svarbios proporcingumo nagrinėjimą. Taikant pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį ir BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį jis mano turintis apsiriboti tik tiesioginės priežiūros, atliekamos ECB, tinkamumo nagrinėjimu.

33 Galiausiai ECB taip pat pažymėjo, kad net tuo atveju, jei manytų, kad ypatingos aplinkybės, kaip jos suprantamos pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį, egzistavo prižiūrimo subjekto atžvilgiu, jis dar turėtų patikrinti ar šios ypatingos aplinkybės gali pateisinti „svarbios“ kredito įstaigos priskyrimą prie „mažiau svarbių“.

3. ***Dėl kaltinimo, grindžiamo teisės klaida, padaryta aiškinant sąlygą, susijusią su subjekto, kuriam taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, priskyrimo prie „svarbių“ netinkamumu***

34 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 31 punkte, iš ginčijamo sprendimo, siejamo su Administracinės peržiūros valdybos nuomone, matyti, kad ECB manė, jog taikant BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį ieškovo priskyrimą prie svarbių subjektų buvo galima atmesti tik su sąlyga, kad Vokietijos valdžios institucijų vykdoma tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra yra tinkamesnė siekiant užtikrinti pagrindinio reglamento tikslus, nei ECB vykdoma priežiūra.

35 Ieškovas iš esmės mano, kad tokioje analizėje padaryta teisės klaida. Jis tvirtina, kad nuoroda į subjekto, kuriam taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, priskyrimo prie „svarbių“ netinkamumą, pateikta BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje, yra neapibrėžta teisinė sąvoka, kuri turi būti aiškinama atsižvelgiant į SESV 5 straipsnio 4 dalyje, kurioje reglamentuojama, kaip Sąjungos institucijos turi įgyvendinti savo įgaliojimus, įtvirtintą proporcingumo principą. Remdamasis tuo jis padarė išvadą, kad subjekto priskyrimas prie „svarbių“ dėl dydžio nepateisina tiesioginės ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros, todėl yra „netinkamas“, nes nebūtinas, kai kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos kontrolės taikant ECB makrolygio rizikos ribojimo priežiūrą pakanka įgyvendinti pagrindinio reglamento tikslus. Be to, šių dviejų nuostatų formuluotė neprieštarauja subjekto priskyrimo prie svarbių proporcingumo nagrinėjimui. Tai taikytina ir sisteminiam bei teleologiniam šių dviejų nuostatų aiškinimui. Ieškovas taip pat ginčija įgaliojimų perkėlimo ECB buvimą, kiek tai susiję su visais pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje numatytais uždaviniais visų subjektų atžvilgiu. Priešingai, jo aiškinimas, siejamas su to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalimi, lemia išvadą, kad, remiantis subsidiarumo principu, kompetencijos perkėlimas buvo atliktas tik dėl svarbių subjektų, o mažiau svarbių subjektų tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra lieka priskirta nacionalinių valdžios institucijų kompetencijai.

36 Taigi, reikia konstatuoti, kad ieškovas siūlo BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį aiškinti atsižvelgiant į tiesioginės ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros būtinybės reikalavimą, laikantis proporcingumo ar subsidiarumo principų, įtvirtintų SESV 5 straipsnyje. Remiantis tuo galima daryti išvadą, kad ECB turėjo patikrinti ar Vokietijos valdžios institucijų vykdoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra buvo tinkama įgyvendinti pagrindinio reglamento tikslus. Todėl, jei ieškovas įrodė, kad jo rizikos profilis yra žemas, pagrindiniu reglamentu siekiamas finansinio stabilumo apsaugos tikslas gali būti pakankamai įgyvendintas Vokietijos valdžios institucijoms vykdant jų priežiūrą. Atsižvelgiant į tai buvo pagrįsta perkvalifikuoti ieškovą į „mažiau svarbų“, taikant BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį.

37 ECB ir Komisija ginčija šio aiškinimo pagrįstumą. Jie iš esmės, be kita ko, mano, kad į proporcingumo ir subsidiarumo principus teisės aktų leidėjas jau atsižvelgė rengdamas pagrindinį reglamentą, leisdamas nacionalinėms valdžios institucijoms decentralizuotą tam tikrų pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje išvardytų uždavinių įgyvendinimą subjektų, kvalifikuojamų kaip svarbių, atžvilgiu.

38 Visų pirma reikia pažymėti, kad ieškovo rašytinėse pastabose nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nėra jokio prieštaravimo dėl BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies neteisėtumo, grindžiamo tuo, kad jis prieštarauja proporcingumo ir subsidiarumo principams ar pagrindinio reglamento 6 straipsniui. Todėl savo rašytinėse pastabose ieškovas argumentus sutelkia tik į minėtos nuostatos aiškinim, bet ne į jos galiojimą.

39 Siekiant atsakyti į tokius aiškinimo klausimus ir nustatyti tikslią BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies apimtį, reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet taip pat į jos kontekstą ir teisės akto, kuriame ji yra, siekiamus tikslus (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, EU:C:2005:362, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

40 Be to, jei lingvistinis ir istorinis tam tikro reglamento, visų pirma tam tikros jo nuostatos, aiškinimas neleidžia nustatyti tikslios jų reikšmės, atitinkamą teisės aktą reikia aiškinti remiantis jo tikslu ir bendra struktūra (šiuo klausimu žr. 1998 m. kovo 31 d. Sprendimo *Prancūzija ir kt. / Komisija*, C-68/94 ir C-30/95, EU:C:1998:148, 168 punktą ir 1999 m. kovo 25 d. Sprendimo *Gencor / Komisija*, T-102/96, EU:T:1999:65, 148 punktą).

41 Be to, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad Sąjungos antrinės teisės aktas turi būti aiškinamas kuo labiau laikantis Sutarties nuostatų ir bendrųjų Sąjungos teisės principų (2007 m. spalio 4 d. Sprendimo *Schutzverband der Spirituosen-Industrie*, C-457/05, EU:C:2007:576, 22 punktas; 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174 punktas ir 2009 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-376/07, EU:T:2009:467, 22 punktas).

a) ***Dėl BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies lingvistinio aiškinimo***

42 Dėl lingvistinio BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies aiškinimo reikia priminti, kad jis yra suformuluotas taip:

„Ypatingos aplinkybės, nurodytos [pagrindų] reglamento 6 straipsnio 4 dalies antroje ir penktoje pastraipose <…>, egzistuoja, kai egzistuoja konkrečios ir faktinės aplinkybės, dėl kurių prižiūrimo subjekto priskyrimas [prie] svarbi[ų] tampa netinkamas, atsižvelgiant į [pagrindų] reglamento tikslus ir principus, ir visų pirma poreikį užtikrinti nuoseklų aukštų priežiūros standartų taikymą.“

43 Reikia konstatuoti, kad lingvistinis BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies aiškinimas patvirtina ECB poziciją ginčijamame sprendime.

44 Iš tiesų BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies formuluotėje nurodomas tik subjekto priskyrimo prie svarbių subjektų tinkamumo ar netinkamumo nagrinėjimas, todėl ir jo priežiūra, kurią vykdo ECB, atsižvelgiant į pagrindinio reglamento tikslus. Niekaip neminima svarbaus subjekto tiesioginės ECB priežiūros būtinybės nagrinėjimo.

45 Jei bendrai Sąjungos teisės akto tinkamumo nagrinėjimas susijęs su jo tinkamumu įgyvendinti nagrinėjamais teisės aktai siekiamus tikslus, jų būtinumo vertinimas pasireiškia patikrinimu, ar jais neviršijama to, kas būtina šiems tikslams pasiekti (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 16 d. Sprendimo *Gauweiler ir kt.*, C-62/14, EU:C:2015:400, 67 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

46 Taigi, kadangi BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje daroma nuoroda į „konkreči[a]s ir faktin[e]s aplinkyb[e]s, dėl kurių prižiūrimo subjekto priskyrimas [prie] svarbi[ų] tampa netinkamas, atsižvelgiant į [pagrindų] reglamento tikslus ir principus“, iš to neišvengiamai matyti, kad numatyta tik prielaida, pagal kurią ECB vykdoma tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, kurią lemia subjekto kvalifikavimas kaip „svarbaus“, ir jis turi mažiau galimybių įgyvendinti pagrindinio reglamento tikslus nei šio subjekto tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, kurią atlieka nacionalinės valdžios institucijos. Tačiau iš BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies lingvistinio aiškinimo neišplaukia galimybės „svarbų subjektą“ perkvalifikuoti į „mažiau svarbų“, motyvuojant tuo, kad nacionalinių valdžios institucijų tiesiogine priežiūra taikant BPM galima pasiekti pagrindinio reglamento tikslus, kaip ir vien ECB vykdoma priežiūra.

b) ***Dėl BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies aiškinimo, atitinkančio viršesnes teisės nuostatas, įskaitant proporcingumo ir subsidiarumo principus***

47 Prieš šį lingvistinį BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies aiškinimą ieškovas iš esmės tvirtina: kadangi, pirma, pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje nacionalinėms valdžios institucijoms suteikiama kompetencija vykdyti rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą, kiek tai susiję su tam tikrais uždaviniais, išvardytais pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje, ir, antra, BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje siekiama padalyti įgaliojimus, priskirtus ECB ir vykdomus nacionalinių valdžios institucijų, jis turi būti aiškinamas laikantis ESS 5 straipsnio 3 ir 4 dalyse skelbiamų subsidiarumo ir proporcingumo principų.

48 Remiantis tuo galima daryti išvadą, kad sąvoka „netinkamas“, esanti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje, turi būti suprantama kaip atmetanti vien ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros įgyvendinimą, kai pagrindinio reglamento tikslai gali būti pakankamai pasiekti nacionalinėms valdžios institucijoms vykdant priežiūrą. Kitaip tariant, šios nuostatos išimtys taikomos ne tik tuo atveju, jei pagrindinio reglamento tikslai būtų geriau pasiekti nacionalinėms valdžios institucijoms vykdant tiesioginę rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą, bet ir jei tokios priežiūros pakanka siekiant juos įgyvendinti.

49 Kadangi ieškovo argumentai grindžiami teiginiu, kad pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį nacionalinėms valdžios institucijoms turi būti palikti uždaviniai, išvardyti to paties reglamento 4 straipsnio 1 dalies b ir d–i punktuose, kiek tai susiję su subjektais, kvalifikuojamais kaip „mažiau svarbūs“, reikia įvertinti ECB perduotų įgaliojimų apimtį prieš nagrinėjant galimybę atlikti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį atitinkantį aiškinimą, kaip nurodė ieškovas.

1) *Dėl pagal pagrindinį reglamentą perduotų įgaliojimų ECB apimties*

50 Ieškovas neigia kompetencijos perkėlimą ECB, kiek tai susiję su visais pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje nurodytais uždaviniais visų subjektų atžvilgiu. Iš jos ir to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalies teksto darytina išvada, kad kompetencija buvo perkelta tik kiek tai susiję su „svarbiais“ subjektais, o tiesioginė „mažiau svarbių“ subjektų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra lieka nacionalinių valdžios institucijų kompetencija, išskyrus pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies a ir c punktuose nurodytus uždavinius. Šis įgaliojimų paskirstymas atitinka valstybių narių Sąjungos teisės įgyvendinimo principą, įtvirtintą SESV 291 straipsnio 1 dalyje.

51 Ieškovas taip pat pažymi, kad jo analizę dėl ECB perduotų įgaliojimų apimties ne tik patvirtina doktrina, bet ir atitinka pagrindinio reglamento priėmimo istoriją. Iš tiesų teisės aktų leidėjas sąmoningai atmetė pradinį Komisijos pasiūlymą, kuris buvo grindžiamas kompetencijos perkėlimu ECB, kiek tai susiję su visų kredito įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, teikiant pirmenybę sprendimui, kuris labiau atitinka subsidiarumo ir proporcingumo principus.

52 Iš esmės ieškovas tvirtina, kad, kiek tai susiję su ECB, visų pirma netiesioginių rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros įgaliojimų buvimas dėl mažiau svarbių subjektų, įskaitant, be kita ko, galimybę priimti reglamentus ir gaires, tada – minėtų subjektų tiesioginė priežiūra, kiek tai susiję su uždaviniais, išvardytais pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies a ir c punktuose, ir galiausiai – išimtinė teisė vykdyti tam tikrų mažiau svarbių subjektų tiesioginę priežiūrą taikant minėto reglamento 6 straipsnio 5 dalies b punktą netrukdo tam, kad pagal šio reglamento 6 straipsnio 4 ir 6 dalis minėtoms valdžios institucijoms būtų suteikta mažiau svarbių subjektų priežiūros kompetencija.

53 ECB, palaikomas Komisijos, priešingai, mano, kad jam buvo perduota išimtinė kompetencija vykdyti visus rizikos ribojimo uždavinius, numatytus pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje, ir tik uždavinių, numatytų pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies b ir d–i punktuose mažiau svarbių subjektų atžvilgiu, įgyvendinimas patikėtas nacionalinėms valdžios institucijoms kontroliuojant ECB.

54 Bendrasis Teismas visų pirma nurodo, kad iš pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies ir 6 straipsnio nuostatų sąveikos nagrinėjimo, pateikto šio sprendimo 20–28 punktuose, matyti, kad jų santykio logika pasireiškia leidimu, kad išimtiniai ECB patikėti įgaliojimai galėtų būti įgyvendinti veikiau decentralizuotai, nei būtų organizuotas įgaliojimų paskirstymas tarp ECB ir nacionalinių valdžios institucijų įgyvendinant uždavinius, nurodytus šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje. Be to, iš to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalie neišvengiamai išplaukia, kad ECB yra vienintelis kompetentingas nustatyti „ypatingas aplinkybes“, kurioms esant subjekto, turėtų būti priskirto tik jo priežiūrai, tiesioginė priežiūra galėtų būti patikėta nacionalinei valdžios institucijai.

55 Šį teiginį patvirtina pagrindinio reglamento konstatuojamosios dalys.

56 Pirma, iš pagrindinio reglamento 15 ir 28 konstatuojamųjų dalių matyti, kad tik aiškiai ECB patikėti uždaviniai nepriskirtini valstybių narių kompetencijai ir kad finansinių įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra dėl kitų motyvų, ne dėl nurodytų minėto reglamento 4 straipsnio 1 dalyje, ir toliau priskirtina valstybių narių kompetencijai. Iš to neišvengiamai išplaukia, kad pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje ECB patikėtų uždavinių apibrėžimo etape buvo paskirstyta kompetencija tarp ECB ir nacionalinių valdžios institucijų.

57 Be to, reikia pažymėti, kad nors pagrindinio reglamento 28 konstatuojamoje dalyje pateikiamas priežiūros uždavinių, priskirtinų nacionalinėms valdžios institucijoms, sąrašas, joje nenurodoma jokių uždavinių, išvardytų pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje. Be to, minėtoje konstatuojamoje dalyje mažiau svarbių subjektų priežiūra nelaikoma nacionalinėms valdžios institucijoms priskirtos kompetencijos įgyvendinimu.

58 Antra, reikia pažymėti, kad įstaigų, kvalifikuojamų kaip „mažiau svarbių“, priežiūra paminėta pagrindinio reglamento 38–40 konstatuojamosiose dalyse, t. y. iš karto po to paties reglamento 37 konstatuojamosios dalies, kurioje pabrėžiama, kad „nacionalinės kompetentingos institucijos turėtų būti atsakingos už pagalbą ECB rengiant ir įgyvendinant bet kokius aktus, susijusius su ECB priežiūros uždavinių vykdymu“, ir kad „visų pirma tai turėtų apimti nuolatinį kasdienį kredito įstaigos būklės vertinimą ir susijusius patikrinimus vietoje“. Toks pagrindinio reglamento konstatuojamųjų dalių išdėstymas reiškia, kad nacionalinių valdžios institucijų vykdoma tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra pagal BPM buvo numatyta Europos Sąjungos Tarybos kaip pagalba ECB, bet ne kaip autonomiškas kompetencijos įgyvendinimas.

59 Antra, taip pat reikia pažymėti, kad ECB išlieka išimtinių teisių turėtojas esant aplinkybėms, net kai nacionalinės valdžios institucijos vykdo priežiūros uždavinius, numatytus pagrindų reglamento 4 straipsnio 1 dalies b ir d–i punktuose, ir kad tokios išimtinės teisės kildinamos iš subordinacinio nacionalinių valdžios institucijų įsikišimo pobūdžio, kai jos įgyvendina minėtus uždavinius.

60 Taigi, taikant pagrindinio reglamento 6 straipsnio 5 dalies a punktą „ECB priima nacionalinėms kompetentingoms institucijoms skirtus reglamentus, gaires arba bendro pobūdžio nurodymus, kuriais vadovaudamosi nacionalinės kompetentingos institucijos vykdo [minėto reglamento] 4 straipsnyje, išskyrus jo 1 dalies a ir c punktuose, apibrėžtus uždavinius ir priima priežiūros sprendimus“.

61 Nors tiesa tai, kad ši subordinacija nesuteikia galimybės ECB skirti individualias gaires nacionalinei valdžios institucijai, šį nebuvimą kompensuoja pagrindinio reglamento 6 straipsnio 5 dalies b punkte numatyta galimybė panaikinti nacionalinės valdžios institucijos taikomą tiesioginę rizikos ribojimu pagrįstą subjekto priežiūrą. Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad šioje nuostatoje vartojamos sąvokos reiškia, kad šios prerogatyvos įgyvendinimas reikalauja plačios ECB suteiktos diskrecijos, nes joje patikslinta, kad „prireikus užtikrinti aukštų priežiūros standartų nuoseklų taikymą, ECB bet kuriuo metu gali savo iniciatyva, pasikonsultavęs su nacionalinėmis kompetentingomis institucijomis, arba nacionalinės kompetentingos institucijos prašymu nuspręsti pats tiesiogiai vykdyti visus atitinkamus įgaliojimus 4 dalyje nurodytos vienos ar kelių kredito įstaigų atžvilgiu“.

62 Trečia, ECB suteiktų įgaliojimų išimtinumas taip pat išplaukia iš nuostatų, leidžiančių pakeitimus dėl vaidmenų paskirstymo tarp ECB ir nacionalinių valdžios institucijų kriterijaus, susijusio su prižiūrimo subjekto dydžiu, palyginimo. Dėl priežasčių, nurodytų šio sprendimo 61 punkte, pagrindinio reglamento 6 straipsnio 5 dalies b punkte numatyta plati galimybė ECB perimti nacionalinės valdžios institucijos įgaliojimus, o to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje, priešingai, vartojama griežtesnė „ypatingų aplinkybių“ formuluotė siekiant numatyti galimybę, kad tiesioginė subjekto, kuris turi būti kvalifikuojamas kaip „svarbus“, priežiūra būtų patikėta nacionalinei valdžios institucijai ir ECB būtų suteikta kompetencija nustatyti jos turinį.

63 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Taryba delegavo ECB išimtinę kompetenciją dėl pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje numatytų uždavinių ir kad to paties reglamento 6 straipsnio vienintelis tikslas yra leisti nacionalinėms valdžios institucijoms decentralizuotai įgyvendinti pagal BPM šią kompetenciją kontroliuojant ECB mažiau svarbių subjektų atžvilgiu, kiek tai susiję su uždaviniais, numatytais pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies b punkte ir d–i punktuose, suteikiant ECB išimtinę kompetenciją nustatyti sąvokos „ypatingos aplinkybės“, kaip jos suprantamos pagal to paties reglamento 6 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą, įgyvendintos priimant BPM pagrindų reglamento 70 ir 71 straipsnius, turinį.

64 Šios išvados nepaneigia ieškovo pateikti argumentai. Taip yra, be kita ko, dėl aplinkybės, kad 6 straipsnio įterpimą į pagrindinį reglamentą lėmė Tarybos atliktas pradinio Komisijos pasiūlymo pakeitimas. Nors toks pakeitimas gali rodyti Tarybos valią, kad nacionalinės valdžios institucijos būtų saistomos minėtų uždavinių įgyvendinimo, iš jo negalima daryti jokios išvados dėl palikimo nacionalinėms valdžios institucijoms tam tikrų rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros uždavinių, numatytų pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje. Dėl ieškovo nurodytų politikų ir administravimo subjektų pareiškimų reikia pažymėti, kad tai yra tik asmeninės nuomonės išraiška.

2) *Dėl BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies aiškinimo, atitinkančio subsidiarumo principą*

65 Išnagrinėjus pagrindiniu reglamentu perduotus įgaliojimus ECB matyti, kad jei ieškovo argumentai turėtų būti suprantami kaip grindžiami BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies atitiktimi subsidiarumo principui, jiems negalima pritarti. Nors, kai taikomas, šis principas, be kita ko, reikalauja patikrinti, ar numatytų veiksmų tikslas gali būti geriau realizuotas Sąjungos lygiu, ar tokį tikslą taip pat veiksmingai galima realizuoti nacionaliniu lygiu, reikia priminti, kad iš ESS 5 straipsnio 3 dalies matyti, kad šis principas taikomas tik srityse, kurios nepriskirtinos išimtinei Sąjungos kompetencijai (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 18 d. Sprendimo *Estija / Parlamentas ir Taryba*, C-508/13, EU:C:2015:403, 44 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Todėl jis nėra reikšmingas aiškinant BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį ar pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį, kurios dėl šio sprendimo 50–63 punktuose nurodytų priežasčių susijusios tik su išimtinės ECB kompetencijos decentralizuoto įgyvendinimo tvarka.

3) *Dėl BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies aiškinimo, atitinkančio proporcingumo principą*

66 Remiantis proporcingumo principu, pagal ESS 5 straipsnio 4 dalį Sąjungos veiksmų turinys ir forma neviršija to, kas būtina siekiant Sutarčių tikslų. Institucijos proporcingumo principą taiko pagal Protokolą dėl subsidiarumo ir proporcingumo principų taikymo, pridėtą prie ESV sutarties.

67 Pagal suformuotą jurisprudenciją proporcingumo principas, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, reikalauja, kad Sąjungos institucijų veiksmai neviršytų to, kas tinkama ir būtina nagrinėjamų teisės aktų teisėtiems tikslams pasiekti, todėl, kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia taikyti mažiausiai suvaržančią, o sukelti nepatogumai neturi būti neproporcingi nurodytiems tikslams (žr. 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Philip Morris Brands ir kt.*, C-547/14, EU:C:2016:325, 165 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

68 Taip pat reikia priminti, kad priemonės proporcingumo vertinimas turi atitikti Sąjungos institucijoms suteiktą diskreciją ją priimant (žr. 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Vokietija / Parlamentas ir Taryba*, C-380/03, EU:C:2006:772, 145 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

69 Ieškovas iš esmės tvirtina, kad Sąjungos veiksmų būtinumo reikalavimas, išplaukiantis iš proporcingumo principo, reiškia, kad Sąjungos išimtiniai įgaliojimai turi būti įgyvendinami suteikiant kuo plačiausią laisvę nacionalinių įgaliojimų įgyvendinimui.

70 Grįsdamas savo argumentus jis remiasi generalinės advokatės J. Kokott išvada byloje *Toshiba Corporation ir kt.* (C-17/10, EU:C:2011:552, 90 punktas), kurioje akcentuota esminė ir konstitucinė proporcingumo principo reikšmė Sutarčių sistemoje, siekiant iš to padaryti išvadą, kad vieningas Sąjungos konkurencijos teisės taikymas nereiškia valstybių narių konkurencijos institucijų nuolatinio ir galutinio atsisakymo taikyti jų antimonopolinius nacionalinės teisės aktus, nes pakako iš jų atimti šią kompetenciją Komisijos pradėtos procedūros laikotarpiu ir, užbaigus šią procedūrą, jas įpareigoti laikytis Komisijos sprendimo.

71 Šiuo aspektu pakanka konstatuoti, kad tokia analizė buvo pabrėžta teisinėmis aplinkybėmis, kurios nėra panašios į šios bylos aplinkybes.

72 Iš tiesų toje byloje buvo nagrinėjamas Komisijos kompetencijos įgyvendinant Sąjungos konkurencijos teisę poveikis nacionalinėms konkurencijos institucijoms taikant savo nacionalinę konkurencijos teisę. Tačiau šioje byloje dėl priežasčių, nurodytų šio sprendimo 50–64 punktuose, nacionalinės valdžios institucijos pagal BPM veikia decentralizuotai, įgyvendindamos išimtinę Sąjungos, bet ne nacionalinę kompetenciją.

73 Taigi vienintelė kompetencija, kuriai gali turėti įtakos ECB tiesioginės rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros įgyvendinimas, yra valstybių narių pagrindinė kompetencija įgyvendinant Sąjungos teisę jų teisinėje sistemoje, nurodyta SESV 291 straipsnio 1 dalyje. Iš tiesų šioje nuostatoje primenama, kad pagal Sąjungos institucinę sistemą ir nuostatas, reglamentuojančias Sąjungos ir jos valstybių narių santykius, pastarosios privalo, nesant priešingos Sąjungos teisės nuostatos, savo teritorijoje užtikrinti Sąjungos teisės įgyvendinimą (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 1995 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Nutral / Komisija*, C-476/93 P, EU:C:1995:401, 14 punktą).

74 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad šios kompetencijos išsaugojimas neturi reikšti, kad BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalis turėtų būti aiškinama taip, kaip nurodė ieškovas, t. y. kaip įpareigojanti kiekvienu konkrečiu atveju dėl įstaigos, priskirtinos prie svarbių, atsižvelgiant į pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje skelbiamus kriterijus, patikrinti, ar jo tikslai gali būti pasiekti ir taikant tiesioginę nacionalinių valdžios institucijų priežiūrą.

75 Iš tiesų šiuo aiškinimu kvestionuojama pagrindiniame reglamente numatyta pusiausvyra tiek, kiek juo reikalaujama konkrečiu atveju išnagrinėti, nepaisant kriterijų, nurodytų pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje, taikymo, ar svarbi įstaiga neturi būti priskirta tiesioginei nacionalinių valdžios institucijų priežiūrai, motyvuojant tuo, kad jos gali geriau įgyvendinti pagrindinio reglamento tikslus.

76 Reikia konstatuoti, kad toks nagrinėjimas tiesiogiai prieštarautų dviem aspektams, kurie vaidina pagrindinį vaidmenį remiantis pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalimi, t. y. pirma, principui, kad svarbios įstaigos priskirtinos tik ECB priežiūrai, ir, antra, konkretiems alternatyviems kriterijams, leidžiantiems nustatyti finansinės įstaigos svarbą. Tarp jų yra 6 straipsnio 4 dalies antrosios pastraipos i punkte įtvirtinta nagrinėjamos finansų įstaigos 30 mlrd. EUR turto vertė; šį kriterijų ieškovas atitinka.

77 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad atsižvelgimas į valstybių narių vaidmenį įgyvendinant Sąjungos teisę teisės aktų leidėjo buvo suderintas su pagrindinio reglamento tikslais, įtvirtintais minėto reglamento 6 straipsnyje, sukuriant BPM.

78 Viena vertus, kaip matyti iš pagrindinio reglamento 13 ir 15 konstatuojamųjų dalių, juo siekiama, be kita ko, saugoti Sąjungos finansų sistemos stabilumą įgyvendinant konkrečius uždavinius, susijusius su politika kredito įstaigų priežiūros srityje; šiems uždaviniams vykdyti ECB, kaip euro zonos centrinis bankas, turi visas reikiamas priemones ir didelę patirtį makroekonomikos ir finansinio stabilumo srityje.

79 Kita vertus, pagrindinis reglamentas, toli gražu nepašalindamas galimybės valstybėms narėms įgyvendinti rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros uždavinius, patikėtus ECB, susaisto jas su juo ir leidžia pagal BPM ir taikant 6 straipsnio 4 ir 6 dalis daugumą uždavinių, numatytų jo 4 straipsnio 1 dalyje, įgyvendinti decentralizuotai mažiau svarbių subjektų atžvilgiu.

80 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalis, kiek joje daroma nuoroda į „konkreči[a]s ir faktin[e]s aplinkyb[e]s, dėl kurių prižiūrimo subjekto priskyrimas [prie] svarbi[ų] tampa netinkamas, atsižvelgiant į [pagrindinio] reglamento tikslus ir principus, ir visų pirma poreikį užtikrinti nuoseklų aukštų priežiūros standartų taikymą“, turi būti suprantama kaip daranti nuorodą tik į konkrečias ir faktines aplinkybes, reiškiančias, kad nacionalinių valdžios institucijų vykdoma tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra labiau tinkama įgyvendinti pagrindinio reglamento tikslus ir principus ir, be kita ko, būtinybę užtikrinti nuoseklų aukšto lygio rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartus.

81 Remiantis tuo darytina išvada, kad ECB nepadarė tariamos teisės klaidos, iš esmės nusprendęs, kad BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies taikymas galėjo lemti ieškovo kvalifikavimo kaip svarbaus subjekto atmetimą, tik jei būtų įrodyta, kad Vokietijos valdžios institucijų tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra yra labiau tinkama užtikrinti pagrindinio reglamento tikslus nei ECB priežiūra.

82 Šios išvados nepaneigia ieškovo argumentai, kad ECB kituose sprendimuose, kuriuose buvo taikytas perkvalifikavimas, netaikė kriterijų, kuriais remiasi ginčijamame sprendime.

83 Iš tiesų, jei tokiais argumentais būtų remiamasi siekiant įrodyti, kad ECB, atsisakydamas nagrinėti, ar nacionalinių valdžios institucijų vykdomos tiesioginės rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros pakanka pasiekti pagrindinio reglamento tikslus, padarė klaidą, jie iš pradžių turėtų būti atmesti, nes buvo padaryta išvada, kad ECB, aiškindamas BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį, nepadarė teisės klaidos.

84 Jei šie argumentai turėtų būti suprantami taip, kad jais iš esmės nurodomas vienodo požiūrio principo pažeidimas ieškovo nenaudai, jiems taip pat nereikėtų pritarti. Pakanka priminti, kad vienodo požiūrio principo turi būti laikomasi derinant tai su teisėtumo principu, o tai reiškia, kad niekas negali savo naudai remtis kito asmens naudai padarytu pažeidimu (šiuo klausimu žr. 2011 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Visa Europe ir Visa International Service / Komisija*, T-461/07, EU:T:2011:181, 219 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Todėl, darant prielaidą, kad ECB padarė klaidą perklasifikavęs subjektus, nurodytus ieškovo, tokia klaida neturėtų reikšmės ginčijamo sprendimo, kuriuo atsisakyta perkvalifikuoti ieškovą į „mažiau svarbų“ subjektą, pagrįstumui.

85 Taigi šį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

c) ***Dėl pagrindo, grindžiamo konkrečių ir faktinių aplinkybių bei pagrindinio reglamento tikslų nagrinėjimo nebuvimu***

86 Ieškovas iš esmės kaltina ECB laikius tinkamu jį kvalifikuoti kaip svarbų subjektą, neatsižvelgiant į faktinių ir konkrečių aplinkybių nagrinėjimą ir į pagrindinio reglamento tikslus ir principus.

87 Šiuo aspektu pakanka pažymėti, kad prašydamas peržiūrėti 2014 m. rugsėjo 1 d. sprendimą ieškovas savo argumentus grindė tik tariamu Vokietijos valdžios institucijų vykdomos rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros pakankamumu atsižvelgiant į tariamai mažą jo keliamą riziką.

88 Iš tiesų iš ieškovo 2014 m. liepos 10 d. ir 2014 m. spalio 6 d. raštų matyti, kad jo argumentai buvo grindžiami tik ECB vykdomos rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros būtinumo nebuvimu siekiant užtikrinti nuoseklų aukštų priežiūros standartų taikymą, tačiau juose nenurodyta to, kad nacionalinė priežiūra būtų labiau tinkama pasiekti šiuos tikslus.

89 Taigi, atsižvelgiant į BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies formuluotę, ECB galėjo teisėtai manyti, kad tokie argumentai nėra reikšmingi ir nėra naudinga nagrinėti ieškovo nurodytų faktinių aplinkybių tikrumą arba patikrinti, ar Vokietijos valdžios institucijų vykdoma ieškovo priežiūra galėjo padėti pasiekti pagrindinio reglamento tikslus.

90 Vadinasi, šį pagrindą reikia atmesti.

d) ***Dėl kaltinimo, grindžiamo teisės klaida, padaryta aiškinant sąvoką „ypatingos aplinkybės“***

91 Ieškovas taip pat kaltina ECB tuo, kad jis atliko „dviejų lygių nagrinėjimą“, nusprendęs, kad visų pirma buvo ypatingų aplinkybių, ir, antra, kad jos lemia ECB vykdomos rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros netinkamumą, o tai prieštarauja BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies formuluotei.

92 Reikia priminti, kad pagal BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį „ypatingos aplinkybės, nurodytos [pagrindų] reglamento 6 straipsnio 4 dalies antroje ir penktoje pastraipose <…>, egzistuoja, kai egzistuoja konkrečios ir faktinės aplinkybės, dėl kurių prižiūrimo subjekto priskyrimas [prie] svarbi[ų] tampa netinkamas, atsižvelgiant į BPM reglamento tikslus ir principus, ir visų pirma poreikį užtikrinti nuoseklų aukštų priežiūros standartų taikymą“.

93 BPM pagrindų reglamento 71 straipsnio 1 dalyje patikslinta, kad „ar egzistuoja ypatingos aplinkybės, kuriomis pateisinamas svarbaus prižiūrimo subjekto priskyrimas [prie] mažiau svarbi[ų], nustatoma kiekvienu konkrečiu atveju ir konkrečiai kiekvieno atitinkamo prižiūrimo subjekto arba prižiūrimos grupės, bet ne prižiūrimų subjektų kategorijų, atžvilgiu“.

94 Iš šių dviejų nuostatų neišvengiamai išplaukia, kad ypatingų aplinkybių nagrinėjimo vertinimas turi būti atliekamas atsižvelgiant į prižiūrimam subjektui būdingas faktines aplinkybes.

95 Ginčijamame sprendime ECB nurodė, kad „tuo atveju, jei ECB manytų, kad ypatingos aplinkybės, į kurias daroma nuoroda pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje, gali būti taikomos prižiūrimam subjektui, [jis] dar tur[ėtų] patikrinti, ar tokios ypatingos aplinkybės gali pateisinti jo priskyrimą [prie] mažiau svarbi[ų] subjekt[ų]“.

96 Reikia konstatuoti, kad jei ginčijamo sprendimo pastraipa, minėta šio sprendimo 95 punkte, turi būti suprantama taip, kad joje painiojama BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje esanti sąvoka „konkrečios ir faktinės aplinkybės“, taikytina siekiant įvertinti, ar subjekto priskyrimas prie svarbių yra tinkamas, ar ne, su pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje esančia sąvoka „ypatingos aplinkybės“, kurios patikslinimas yra BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies tikslas, tai būtų teisiškai klaidinga.

97 Iš tiesų, taip samprotaudamas ECB kaip atskiras sąlygas nustato įrodymą, kad egzistuoja „ypatingos aplinkybės“, ir yra taikoma BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalis. Tuo remiantis galima daryti išvadą, kad ypatingos aplinkybės, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį, pačios savaime neleidžia pateisinti „svarbaus“ subjekto kvalifikavimo kaip „mažiau svarb[aus]“. Dar reikia, kad būtų įvykdyti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies kriterijai.

98 Tai nėra šių dviejų nuostatų logika. Ypatingų aplinkybių buvimo pakanka pateisinti subjekto perkvalifikavimą. Tačiau, siekiant patikrinti jų buvimą, reikia taikyti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį.

99 Vadinasi, šioje ginčijamo sprendimo dalyje yra teisės klaida, tačiau ji neturi įtakos teisėtumui, nes minėta dalis pateikta siekiant išsamumo, kaip tai parodo tariamosios nuosakos vartojimas. Iš tiesų ECB nepripažįsta „ypatingų aplinkybių“ buvimo, tačiau pateikia savo nuomonę dėl poveikio, kurį galėtų daryti tokios aplinkybės, jeigu jų būtų. Todėl šį pagrindą bet kuriuo atveju reikia atmesti.

100 Atsižvelgiant į tai kas išdėstyta, reikia atmesti pirmąjį pagrindą.

B. **Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžiomis faktinių aplinkybių vertinimo klaidomis**

101 Ieškovas tvirtina, kad ginčijamame sprendime yra akivaizdžių vertinimo klaidų.

102 Visų pirma ECB tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra nėra būtina pasiekti pagrindinio reglamento tikslus, t. y. užtikrinti finansų rinkų stabilumą, kredito įstaigų saugumą ir patikimumą bei indėlininkų apsaugą. Antra, ECB tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra nėra būtina užtikrinti nuoseklų aukšto lygio rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartų taikymą. Trečia, ECB tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra taip pat nėra būtina kitiems pagrindinio reglamento tikslams. Ketvirta, ieškovo tiesioginė rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, vykdoma nacionalinės valdžios institucijos, atitinka pagrindinio reglamento tikslus. Penkta, net dėl ECB taikyto klaidingo vertinimo kriterijaus ginčijamame sprendime yra akivaizdžių vertinimo klaidų.

103 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti šį pagrindą.

104 Visų pirma reikia pažymėti, kad pagrindiniai ieškovo nurodyti argumentai šiame pagrinde grindžiami teiginiu, kad pagrindinio reglamento tikslai ir nuoseklus aukšto lygio rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartų taikymas gali būti pasiekti taikant Vokietijos valdžios institucijų tiesioginę priežiūrą. Iš tiesų ieškovas savo rašytinėse pastabose nurodo, kad buvo akivaizdžiai klaidinga palikti jį priskirtą prie svarbių subjektų, atsižvelgiant į tai, kad nebuvo ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros būtinybės.

105 Reikia konstatuoti, kad tokie argumentai nėra reikšmingi, nes dėl priežasčių, nurodytų nagrinėjant pirmąjį pagrindą, BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalis neturėtų būti aiškinama kaip numatanti subjekto, kuris turi būti priskirtas prie „svarbi[ų]“ remiantis pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalimi, tiesioginės rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros būtinybės nagrinėjimą.

106 Ieškovas tik subsidiariai nurodo, kad „net naudojant klaidingą [ECB] vertinimo kriterijų, ginčijamame sprendime yra akivaizdžių vertinimo klaidų“.

107 Grįsdamas šį teiginį ieškovas visų pirma remiasi savo 2014 m. liepos 10 d. ir 2014 m. spalio 6 d. raštų turiniu.

108 Dėl priežasčių, jau nurodytų šio sprendimo 87–89 punktuose, reikia pažymėti, kad ieškovas juose netvirtino, kad nacionalinė priežiūra labiau tinkama pasiekti pagrindinio reglamento tikslus nei ECB tiesioginė priežiūra.

109 Antra, ieškovas dublike iš esmės tvirtina, kad Vokietijos valdžios institucijų vykdoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra labiau tinkama užtikrinti aukšto lygio rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartų, į kuriuos daroma nuoroda BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalyje, taikymo tikslą. Šiuo aspektu jis pažymi, kad jam taikomi skirtingi teisės aktai, t. y. ne tik 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir

investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013, p. 1), su ištaisymais (OL L 208, 2013, p. 68 ir OL L 321, 2013, p. 6), ir Vokietijos įstatymas dėl bankų sektoriaus organizavimo, bet ir Įstatymas dėl Badeno-Viurtembergo žemės regioninio kredito banko, taip pat priskiriamas kelioms kontrolės institucijoms, t. y. ne tik *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Bafin)* (Federalinė finansų priežiūros institucija, Vokietija), *Bundesbank* (Federalinis bankas, Vokietija) ir ECB, bet ir Badeno-Viurtembergo žemės finansų ministerijai.

110 Taigi ieškovas iš esmės tvirtina, kad teisinių pagrindų ir kontrolės institucijų įvairovė jo veiklos atžvilgiu reiškia, kad nacionalinės valdžios institucijos gali geriau bendradarbiauti tarpusavyje, kad būtų užtikrintas nuoseklus aukšto lygio rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartų taikymas, nei ECB.

111 Šiuo aspektu pakanka pažymėti, kad ieškovas nenurodo jokio susitarimo ar Badeno-Viurtembergo žemės ir Vokietijos valdžios institucijų bendradarbiavimo, dėl ko joms bendradarbiauti būtų lengviau nei su ECB.

112 Taigi šį pagrindą reikia atmesti.

C. **Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo pareigos motyvuoti pažeidimu**

113 Ieškovas tvirtina, kad ECB neįvykdė savo pareigos motyvuoti priimant ginčijamą sprendimą. Jis primena, kad pareiga motyvuoti ginčijamą sprendimą išplaukia tiek iš BPM pagrindų reglamento 33 straipsnio 2 dalies, 39 straipsnio 1 dalies ir 44 straipsnio 1 dalies, tiek iš pagrindinio reglamento 22 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ir SESV 296 straipsnio antros pastraipos.

114 Visų pirma ginčijamo sprendimo motyvuose trūksta nuoseklumo ir yra prieštaravimų, todėl iš jo negalima nustatyti, kokį kriterijų taikė ECB. Sąvokos „tinkamumas“ aiškinimo, kuriam teikė pirmenybę ECB savo rašytinėse pastabose, nėra ginčijamame sprendime ir jis bet kuriuo atveju yra prieštaringas.

115 Antra, ieškovas mano, kad ginčijamo sprendimo motyvuose nurodomi tik nepagrįsti teiginiai ir neigimai. Jis ECB kaltina, be kita ko, tuo, kad nepagrindė savo teiginio, kad rizikos nebuvimas rinkų stabilumui ar kreditoriams nėra ypatinga aplinkybė. Be to, ginčijamame sprendime nepaaiškinama, kodėl Vokietijos valdžios institucijų taikoma priežiūra nėra tinkamesnė pasiekti pagrindinio reglamento tikslus.

116 Trečia, ieškovas kaltina ECB tuo, kad nenagrinėjo argumentų, kuriuos jis pateikė per administracinę procedūrą, susijusių su faktinių ir konkrečių aplinkybių, dėl kurių yra netinkama jį priskirti prie svarbių subjektų, buvimu. Jis mano, kad išsamus priežasčių, dėl kurių ECB nelaikė šių argumentų reikšmingais, paaiškinimas juo labiau būtinas, nes jis turi diskreciją taikyti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį. Toks paaiškinimas neišplaukia nei iš ginčijamo sprendimo, nei iš jo konteksto.

117 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti šį pagrindą.

118 Pagal pagrindinio reglamento 22 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą ECB sprendimuose nurodomos juos pagrindžiančios priežastys.

119 Taikant BPM pagrindų reglamento 33 straipsnio 1 ir 2 dalis, prie ECB priežiūros sprendimo pridedami sprendimą pagrindžiantys motyvai. Motyvuose nurodomi esminiai faktai ir teisiniai argumentai, kuriais grindžiamas ECB priežiūros sprendimas.

120 BPM pagrindų reglamento 39 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad „prižiūrimas subjektas laikomas svarbiu prižiūrimu subjektu, jeigu ECB taip nustato ECB sprendime, skirtame atitinkamam prižiūrimam subjektui <…> paaiškinant tokio sprendimo priežastis“.

121 Reikia pažymėti, kad tokiomis nuostatomis pagrindiniame reglamente ir BPM pagrindų reglamente tik primenama pareiga motyvuoti, kuri taikoma Sąjungos institucijoms ir organams pagal SESV 296 straipsnio antrą pastraipą.

122 SESV 296 straipsnyje numatyta pareiga motyvuoti yra esminis procedūrinis reikalavimas, kurį reikia skirti nuo motyvų pagrįstumo, nuo kurio priklauso ginčijamo teisės akto turinio teisėtumas (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Ziegler / Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 114 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

123 Šiuo požiūriu, pirma, pagal SESV 296 straipsnį reikalaujamas motyvavimas turi atitikti atitinkamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti šį aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti nustatytą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti savo priežiūrą. Kiek tai konkrečiai susiję su individualių sprendimų motyvavimu, be tikslo leisti atlikti teisminę kontrolę, pareiga motyvuoti tokius sprendimus siekiama suteikti suinteresuotajam asmeniui pakankamai informacijos, kuri leistų žinoti, ar sprendimas gali turėti trūkumų, dėl kurių jo galiojimą galima ginčyti (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Ziegler / Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 115 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

124 Antra, reikalavimas pateikti motyvus turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, pateiktų motyvų pobūdį ir šio akto adresatų ar kitų asmenų, su kuriais jis tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvuojant būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir priėmimo aplinkybes bei visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Ziegler / Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 116 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

125 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad Administracinės peržiūros valdybos nuomonė priskirtina ginčijamo sprendimo kontekstui, todėl taikant šio sprendimo 124 punkte nurodytą jurisprudenciją į ją gali būti atsižvelgta, siekiant įvertinti pakankamai motyvuotą minėto sprendimo pobūdį.

126 Iš tiesų pagrindinio reglamento 24 straipsnio „Administracinė peržiūros valdyba“ 1 dalyje patikslinta, kad „ECB įsteigia Administracinę peržiūros valdybą, kuri, gavusi [šiuo aspektu] pateiktą prašymą atlikti peržiūrą, atliktų sprendimų, ECB priimtų vykdant šiuo reglamentu jam suteiktus įgaliojimus, vidaus administracinę peržiūrą“, ir kad „vidaus administracinė peržiūra apsiriboja tokių sprendimų procedūrinės ir materialinės atitikties šiam reglamentui vertinimu“. To paties straipsnio 7 dalyje numatyta:

„Priėmusi sprendimą dėl peržiūros priimtinumo, Administracinė peržiūros valdyba pareiškia nuomonę per klausimo skubai proporcingą laikotarpį ir ne vėliau kaip per du mėnesius nuo prašymo gavimo bei perduoda klausimą Priežiūros valdybai, kad ji parengtų naujo sprendimo projektą. Priežiūros valdyba atsižvelgia į Administracinės peržiūros valdybos nuomonę ir nedelsdama pateikia Valdančiajai tarybai naujo sprendimo projektą. Naujo sprendimo projektu pirminis sprendimas panaikinamas, pakeičiamas tapataus turinio sprendimu arba pakeičiamas iš dalies pakeistu sprendimu. Naujo sprendimo projektas laikomas priimtu, jei Valdančioji taryba nepateikia prieštaravimų per ne ilgesnį kaip dešimties darbo dienų laikotarpį.“

127 Remiantis tuo neišvengiamai darytina išvada: kadangi ginčijamas sprendimas atitinka Administracinės peržiūros valdybos nuomonėje esantį pasiūlymą, jis yra minėtos nuomonės pratęsimas ir į joje pateiktus paaiškinimus gali būti atsižvelgta nagrinėjant ginčijamo sprendimo pakankamo motyvavimo klausimą.

128 Visų pirma dėl priežasčių, nurodytų šio sprendimo 31–32 punktuose, ir priešingai, nei teigia ieškovas, kartu skaitant ginčijamą sprendimą ir Administracinės peržiūros valdybos nuomonę matyti, pirma, kad ECB laikė, jog „ypatingos aplinkybės“ galėjo egzistuoti tik su vienintele sąlyga, kad pagrindinio

reglamento tikslai bus geriau pasiekti taikant tiesioginę nacionalinių valdžios institucijų rizikos ribojimo pagrįstą priežiūrą, ir, antra, ieškovas neįrodė, jog ši sąlyga buvo įvykdyta jo atžvilgiu. Taip pat reikia pažymėti, kad tiek Administracinės peržiūros valdybos nuomonėje, tiek ginčijamame sprendime yra pateikta ieškovo argumentų santrauka.

129 Be to, reikia konstatuoti, kad pirmojo pagrindo analizė patvirtina, kad ieškovas galėjo suprasti ECB samprotavimą, nes jį ginčijo šiame pagrinde, o Bendrasis Teismas galėjo atlikti ginčijamo sprendimo motyvų pagrįstumo kontrolę.

130 Antra, dėl ieškovo teiginio, susijusio su atsakymo į argumentus, kuriuos jis pateikė per administracinę procedūrą, nepakankamumu, pažymėtina, jog iš šio sprendimo 87–89 bei 107 ir 108 punktų matyti, kad ieškovas per minėtą procedūrą tik pabandė įrodyti tiesioginės ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros būtinumo nebuvimą, motyvuodamas tuo, kad Vokietijos valdžios institucijų priežiūros pakanka įgyvendinti pagrindinio reglamento tikslus, tačiau nepabandė įrodyti, kad taip galima geriau pasiekti minėtus tikslus. Todėl, kalbant apie argumentą, akivaizdžiai nereikšmingą aiškinimo, kuriam pirmenybę teikia ECB, atžvilgiu, negalima teigti, kad jis privalo pateikti išsamių jo paneigimo motyvų, nes ieškovas gali lengvai juos suprasti iš ginčijamo sprendimo ir Administracinės peržiūros valdybos nuomonės.

131 Trečia, dėl ieškovo kaltinimo, susijusio su ginčijamo sprendimo motyvų prieštaringumu, žinoma, tiesa tai, kad teisės akto motyvai turi būti logiški, be tarpusavio prieštaravimų, kurie trukdytų gerai suprasti šio akto priėmimo priežastis (2011 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Elf Aquitaine / Komisija*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151 punktas).

132 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas nėra prieštaringas, kaip teigiama.

133 Pirma, dėl priežasčių, nurodytų šio sprendimo 31–34 punktuose, ir priešingai, nei, panašu, tvirtina ieškovas, nėra prieštaravimo tarp, viena vertus, Administracinės peržiūros valdybos nuomonėje pateiktos nuorodos į tai, kad „ypatingų aplinkybių“ buvimas lemia, kad pagrindinio reglamento tikslai ir, be kita ko, būtinybė užtikrinti nuoseklų aukšto lygio rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros standartų taikymą turi būti geriau užtikrinami taikant tiesioginę nacionalinių valdžios institucijų priežiūrą, ir, kita vertus, ginčijamo sprendimo pateiktos nuorodos į tai, kad ieškovo tiesioginė priežiūra, kurią vykdo ECB, turi prieštarauti pagrindinio reglamento tikslams tam, kad būtų galima taikyti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį.

134 Antra, kalbant apie ginčijamo sprendimo motyvų prieštaringumą tiek, kiek jais teigiama, kad ypatingų aplinkybių buvimo nepakanka siekiant pateisinti BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies taikymą, šio sprendimo 99 punkte buvo nurodyta, kad šis ginčijamo sprendimo motyvas yra perteklinis. Todėl ši ginčijamo sprendimo dalis negalėjo sutrukdyti gerai suprasti ECB taikytą kriterijų ginčijamame sprendime.

135 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ginčijamas sprendimas yra pakankamai teisiškai motyvuotas.

136 Taigi trečiasis pagrindas turi būti atmestas.

D. **Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo ECB piktnaudžiavimu įgaliojimais neteisėtai neįgyvendinus savo diskrecijos**

137 Ieškovas kaltina ECB tuo, kad jis jo atžvilgiu nepasinaudojo diskrecija, turima pagal BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį, o tai yra piktnaudžiavimas įgaliojimais. Jis pažymi, kad šioje nuostatoje nepateiktas išsamus motyvų, į kuriuos ECB gali atsižvelgti, sąrašas. Todėl jis padarė klaidą, kai ginčijamame sprendime nurodė, kad ieškovo pateikti argumentai lėmė atsižvelgimą į minėtame reglamente nenurodytus motyvus.

138 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti šį pagrindą.

139 Žinoma, iš jurisprudencijos matyti, kad turėdama diskreciją institucija ją naudoja visos apimties (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 14 d. Sprendimo *Fr eistaat Sachsen / Komisija*, T-357/02 RENV, EU:T:2011:376, 45 punktą ir 2012 m. liepos 10 d. Sprendimo *Smurfit Kappa Group / Komisija*, T-304/08, EU:T:2012:351, 90 punktą). Sąjungos institucijos, priėmusios tesės aktą, turi galėti Teisingumo Teisme įrodyti, jog aktas buvo priimtas veiksmingai pasinaudojant savo diskrecija, kuri reikalauja atsižvelgti į visus šioje situacijoje, kurią šiuo aktu siekiama reglamentuoti, svarbius duomenis ir aplinkybes (2006 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Ispanija / Taryba*, C-310/04, EU:C:2006:521, 122 punktas).

140 Vis dėlto reikia priminti, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 87–89 punktuose, kad ieškovo per administracinę procedūrą pateiktais argumentais siekta tik įrodyti, kad pagrindinio reglamento tikslai galėjo būti pasiekti nacionalinėms valdžios institucijoms taikant tiesioginę ieškovo priežiūrą ir kad tokie argumentai dėl priežasčių, nurodytų nagrinėjant pirmąjį pagrindą, neturi reikšmės taikant BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalį.

141 Taigi ECB neturėtų būti kaltinamas tuo, kad nevykdė savo diskrecijos, kai atmetė iš pradžių nereikšmingus argumentus.

142 Vadinasi, ketvirtasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

E. **Dėl penktojo pagrindo, grindžiamo ECB tenkančios pareigos išnagrinėti ir atsižvelgti į visas reikšmingas bylos aplinkybes pažeidimu**

143 Ieškovas primena, kad pagal BPM pagrindų reglamento 28 straipsnio 2 dalį ECB privalo atsižvelgti į visas reikšmingas aplinkybes. Jis taip pat remiasi ECB numatyta pareiga kruopščiai ir nešališkai išnagrinėti ir atsižvelgti į visas faktines ir teisines aplinkybes, reikšmingas nagrinėjamai bylai, kuri išplaukia iš teisės į gerą administravimą, numatytos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalyje.

144 Jis kaltina ECB tuo, kad neatsižvelgė į aplinkybes, susijusias, pirma, su praktiniu neįmanomumu atsidurti nemokumo situacijoje, antra, su tuo, kad jis nesilaikė jokių kriterijų, nurodytų pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalyje, išskyrus dydžio kriterijaus, ir, trečia, su tuo, kad Vokietijos valdžios institucijų vykdoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra praeityje neturėjo jokių trūkumų.

145 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti šį pagrindą.

146 Iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad tais atvejais, kai Sąjungos institucijos turi diskreciją, Sąjungos teisės sistemos suteikiamų garantijų paisymui per administracines procedūras tenka dar didesnė reikšmė.

147 Žinoma, viena iš Sąjungos teisės administracinėse procedūrose suteikiamų garantijų yra Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnyje įtvirtintas gero administravimo principas, su kuriuo glaudžiai susijusi kompetentingos institucijos pareiga kruopščiai ir nešališkai ištirti visas svarbias bylos aplinkybes (2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Atlantic Container Line ir kt. / Komisija*, T-191/98 ir T-212/98–T-214/98, EU:T:2003:245, 404 punktas).

148 Ši pareiga priminta BPM pagrindų reglamento 28 straipsnio 2 dalyje, nes joje patikslinta, kad „vertindamas ECB atsižvelgia į visas reikšmingas aplinkybes“.

149 Vis dėlto dėl priežasčių, analogiškų toms, kurios nurodytos šio sprendimo 140 punkte, pakanka pažymėti, kad aplinkybės, į kurias, kaip kaltinama, neatsižvelgė ECB, neturi reikšmės BPM pagrindų reglamento 70 straipsnio 1 dalies formuluotės atžvilgiu, todėl negalima pagrįstai kaltinti ECB tuo, kad jis neatsižvelgė į tokias aplinkybes taikant šią nuostatą.

150 Taigi, reikia atmesti penktąjį pagrindą, o kartu ir visą ieškinį.

IV. **Dėl bylinėjimosi išlaidų**

151 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, be savo bylinėjimosi išlaidų, jis turi padengti ECB bylinėjimosi išlaidas pagal jo pateiktus reikalavimus.

152 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą institucijos turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. ***Landeskreditbank Baden-Württemberg* – *Förderbank* padengia savo ir Europos Centrinio Banko nurodytas bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Prek Labucka Schwarcz

Kreuschitz Schalin

Paskelbta 2017 m. gegužės 16 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.